
Особисті і речові джерела антикримінальної інформації

1.2. Інформаційна концепція доказів, перспективи її розвитку у контексті боротьби зі злочинами негласними засобами

Дана концепція, як й суто доказова (див. розд. 1.1), мала певні етапи розвитку і була представлена різними точками зору. Найбільш повно і конструктивно інформаційна концепція досліджена О.А.Кириченком та його учнями, у чисельних публікаціях яких простежується послідовний її розвиток (92, с. 168-169; 94, с. 29; 95, с. 272-274; 96, с. 28-29; 97, с. 516-518; 98, с. 15-16; 99, с. 68-74; 100, с. 284-289; 101, с. 119-132; 102, с. 125-126; 107, с. 3-4; 108, с. 10-11; 109, с. 12-13 та ін.). Узагальнення вказаних робіт дозволяє побачити три основні підходи до вирішення даної проблеми.

Згідно *першому з підходів*, що відображав один з тих варіантів розвитку інформаційної концепції, якого у контексті дослідження мікрооб'єктологічних проблем дотримувалися К.К.Бобев, В.М.Бовсуновський, М.Б.Вандер, А.І.Дворкін, Н.І.Клименко, Н.І.Маланьїна та інші автори (92, с. 168-169; 97, с. 516-517 та ін.), будь-яке значення мікрооб'єктів для правильного вирішення кримінальних справ має іменуватися криміналістичним, що повинно поділятися на оперативно-тактичне (яке притаманне як оперативно-розшуковій¹⁸, так і позапроцесуальній слідчій чи судовій діяльності) і доказове (92, с. 168-169 та ін.).

¹⁸Поряд з цим, у низці наступних робіт (97, с. 162; 100, с. 32-64 та ін.) було звернуто увагу на те, що словосполучення „оперативно-розшукова діяльність” і похідна термінологія: „теорія оперативно-розшукової діяльності”, „ОРД”, „оперативно-розшуковий працівник”, „оперативно-розшукова інформація” та ін., є семантично необґрунтованими. Сутність вказаної діяльності, згідно даного досить обґрунтованого підходу, полягає у тому, що вона є негласною, а оперативною, тобто невідкладною, і розшуковою, тобто пошуковою, фактично є будь-яка антиделіктна діяльність (слідча, прокурорська, експертна, суддівська та ін.) (75; 215; 271, с. 103-113 та ін.), інакше б слідчих, суддів, прокурорів, експертів та інших співробітників антиделіктних органів треба б було іменувати „безініціативні зволікачі” (185, с. 55-56; 269, с. 18 та ін.). З огляду на це, небезпідставно запропонувалося удосконалити існуючу термінологію і відповідну самостійну методичну науку назвати „Ордистика”; новітню процедурну юридичну науку – „Ордиристичний регламент”; головний науковий продукт даної науки кодекс – „Ордистико-регламентний (Ордиристично-регламентний, Ордорегламентний) кодекс України” (який, до речі, має замінити існуюче відомче неузгоджене підзаконне нормативно-правове регулювання так званої оперативно-розшукової, а за суттю, негласної діяльності); співробітників, які здійснюють негласну діяльність – „ордиристи” та ін. (97, с. 162; 100, с. 32-64 та ін.). Проте вказані пропозиції не узгоджуються із чинним законодавством і поки-що не сприйняті у літературі і на практиці, у силу чого у даному дослідженні фігурує традиційна термінологія.

Як бачимо, у даному випадку мова йде про криміналістичне значення лише певних речових джерел, яке може бути доказовим та оперативно-тактичним. Причому останнє значення є позапроцесуальним і може бути реалізоване як у слідчій чи судовій, так й оперативно-розшуковій діяльності (92, с. 168-169).

Аналогічні підходи до розвитку інформаційної концепції доказів проглядаються й у роботах Д.Д.Бегова (14, с. 457-463), Д.І.Беднякова (15), В.В.Гевка (42), Н.В.Ізотової (78), Л.А.Кірмач (111, с. 194-200), В.Я.Колдіна (120), Є.Д.Лук'нчикова (145, с. 47-48), С.Овчинського (171), М.С.Полевого (120), С.Сівочек (235, с. 114-115), Д.І.Сулейманова (258, с. 24, 36), В.М.Тертишника (263, с. 81-94; 103-113); С.В.Томіна (273, с. 254-258), А.І.Трусова (279, с. 20-25) та багатьох інших авторів, які у самому загальному плані розрізняли доказову і позапроцесуальну (у тому числі оперативно-тактичну та оперативно-розшукову) інформацію.

На подальший конструктивний розвиток інформаційної концепції доказів вплинуло обґрунтування, послідовний розвиток і відстоювання висновку про те, що основна різниця між двома спорідненими методичними юридичними науками „Криміналістика” і „Ордістика”¹⁹ полягає, перш за все, у тому, що одна з них має розробляти складові частини гласної, а друга – негласної методики боротьби зі злочинами (93, с. 197-198; 94, с. 68; 95, с. 317-318; 96, с. 32; 97, с. 162, 516-517; 98, с. 230, 235; 99, с. 62, 64-65; 100, с. 38-39; 106, с. 16-17; 108, с. 10, 22-23; 109, с. 12-

¹⁹Вказана наука у низці публікацій іменувалася різними новітніми словосполученнями: ордологія, оердологія, оердеїстика, ордістика, ордознавство та ін. (93, с. 68; 97, с. 162; 100, с. 34-35; 106, с. 62; 109, с. 7 та ін.), в основу першої частини яких були покладені похідні від традиційної аббревіатури ОРД терміни, а другу складали вже відпрацьовані у науці терміни „-логія” (від лат. „logos”) і „-знавство” чи закінчення „-їстика” (як то було колись із криміналістикою) (56, с. VIII, XI). Це обґрунтовувалося тим, що у так званій теорії оперативно-розшукової діяльності окрім теорії є техніка, тактика і методика, тобто дана наука складається з аналогічних як і криміналістика частин, має з нею дуже багато інших спільних рис і тому має іменуватися новітнім словосполученням, з яких найбільш вдалим вважалося ордістика”, яке співзвучне із словосполученням „криміналістика”, у той час як „ордологія” та інші подібні словосполучення більш нагадували кримінологію чи часткове вчення „одорологію” (100, с. 35-36; 106, с. 62; 269, с. 18 та ін.). Запропоновані інші термінологічні підходи щодо позначення Теорії ОРД, зокрема, терміном „конфідентистика” (К.В.Антонов) (99, с. 8; 100, с. 35), „оердеологія” (А.В.Мисливий) (101, с. 82), „негластика” (99, с. 8) та ін. (100, с. 35-36) також виглядають менш вдалими, ніж словосполучення „ордістика”³⁶

Особисті і речові джерела антикримінальної інформації²⁰), що у свою чергу обумовило необхідність формування наступного **другого підходу щодо розвитку інформаційної концепції доказів.**

Даний підхід, викладений у низці публікацій, мав деякі непринципові тестові розбіжності (93, с. 197-198; 94, с. 29; 95, с. 317-318; 96, с. 32; 97, с. 516-517; 98, с. 235 та ін.) і у порівняння з першим підходом може бути удосконалений наступним чином.

По-перше, оскільки за достатньо обґрунтованим новітнім класифікаційним поділом юридичних наук до групи методичних юридичних наук входять всього дві науки „Криміналістика” і „Теорія ОРД”, на які покладено завдання з розробки складових частин відповідно гласної і негласної методики боротьби зі злочинами та іншими правопорушеннями (99, с. 48; 100, с. 61; 108, с. 6 та ін.), і саме це додатково до ознак доказів за суто їх доказовою концепцією (див. розд. 1.1) визначає різновиди інформації, яка має значення для якісного, ефективного і раціонального ведення боротьби зі злочинами, логічним було б криміналістичну та ординативну інформації термінологічно об’єднати.

²⁰У даному випадку складові частини гласної і негласної методики, що мають розробити відповідно криміналістика та ординативна, є їх основними поняттєутворюючими категоріями і у низці публікацій теж мали поступовий розвиток (96, с. 32; 97, с. 198-197; 98, с. 230; 99, с. 62, 64-65; 100, с. 38-39; 106, с. 16-17; 108, с. 23; 269, с. 30-31; 270, с. 37; 271, с. 94, 101, 102-108, 112 та ін.). В одному з останніх варіантів визначення поняття криміналістики складові частини гласної методики боротьби зі злочинами були представлені так: „гласні технічні засоби і загальні прийоми їхнього застосування, тактичні прийоми проведення окремих процесуальних (досудових, судових, експертних) і гласні позапроцесуальних дій або їхніх комбінацій і гласні методичні ре-комендації по виявленню, припиненню, розкриттю і досудовому розслідуванню злочинів, судовому розгляду антикримінальних справ, виконанню судових рішень, роботі з особами до закінчення строку судимості і по проведенню інших заходів з попередження правопорушень” (108, с. 23). Аналогічно дефініція ординативної містила в собі такий текст: „негласні технічні засоби і загальні прийоми їхнього застосування, тактичні прийоми проведення окремих негласних заходів або їхніх комбінацій і негласні методичні рекомендації по виявленню, припиненню, розкриттю і досудовому розслідуванню злочинів, судовому розгляду кримінальних справ, виконанню судових рішень, роботі з особами до закінчення строку судимості і по проведенню інших заходів з попередження правопорушень” (108, с. 23). Проте, щоб у запропонованих визначеннях складових частин методики уникнути повтору слова „прийоми” та бути у цьому відношенні більш точним, доцільно у контексті технічних засобів говорити про загальні правила поведінки з ними. Більш того, не можна погодитися з тим, що у деяких з вказаних публікацій йдеться про гласні і негласні тактичні прийоми (98, с. 230; 99, с. 62, 64; 100, с. 39 та ін.), оскільки тактичний прийом як спосіб найбільш раціонального та ефективного проведення певної процесуальної чи гласної позапроцесуальної дії, негласного заходу або їх комбінацій сам по собі не може бути гласним чи негласним і таким є власно порядок проведення дії чи заходу, що умовно можна передати через негласний характер самої дії чи заходу (191).

Запропоноване у цьому відношенні за даним і, особливо, за третім перспективним варіантом інформаційної концепції доказів словосполучення „антиделіктна інформація” (107, с. 3; 108, с. 10; 109, с. 12; 178; 180; 183; 185, с. 80; 186; 190 та ін.) відображає відносно неблизьку перспективу розвитку цієї проблеми у контексті боротьби зі всіма правопорушеннями. На цей час і у контексті теми даного дослідження більш правильно говорити про „антикримінальну інформацію”, тобто про інформацію щодо боротьби тільки зі злочинами (191), тоді як аналогічні похідні словосполучення „антиделіктні органи” та „антиделіктна діяльність” мають залишатися, оскільки названі органи практично ведуть боротьбу не тільки зі злочинами, а тому відокремлення у цьому відношенні антикримінальних органів і відповідної діяльності буде виглядати штучним.

Необхідність же появи прикметника „антикримінальний” та іншої похідної термінології обумовлено тим, що ще у ст. 7 Закону України „Про міліцію” було наведено перелік так званих „підрозділів кримінальної міліції” (1.2). Але в цьому відношенні правильно було наголошено на тому, що існують ще й загально відомі словосполучення аналогічної будови „кримінальне угруповання”, „кримінальна країна” та ін., порівняння з якими вказаних підрозділів міліції виглядає недоречним (106, с. 56; 107, с. 3; 108, с. 5; 269, с. 19 та ін.).

З огляду на це, виникає необхідність уточнити дану норму закону, вказавши на „підрозділи антикримінальної міліції”. І, якщо йти далі, більш правильним було б говорити й про Антикримінальне право України, Антикримінальний кодекс України, Антикримінально-процесуальне право України, Антикримінально-процесуальний кодекс України, антикримінальне судочинство тощо (106, с. 56; 107, с. 3; 108, с. 5; 269, с. 19 та ін.). Проте вказаний підхід, нажаль, не отримав підтримки ні у літературі, ні на практиці і тому у даному дослідженні доцільно використати лише окремі з цих словосполучень (див. вступ; розд. 1.1).

У той же час варто підкреслити, що поняття „антикримінальна інформація” є видовим щодо поняття „антиделіктна інформація”, подальший видовий поділ якого, однак, вбачається неможливим. Так, як можна термінологічно розмежувати між собою діяльність по боротьбі окремо з конституційними, окремо з адміністративними, окремо дисциплінарними та іншими трудовими, окремо з цивільно-правовими і, нарешті, окремо з господарсько-правовими проступками, (спорами, деліктами)?

Особисті і речові джерела антикримінальної інформації
По-друге, за даним і третім підходом до розуміння інформаційної концепції доказів сутність останніх та інших видів антикримінальної інформації термінологічно позначалася порізному: “відомості про фактичні дані” (95, с. 317, 97, с. 517; 108, с. 10-11; 109, с. 12; 178; 179; 180; 183 та ін.), “те или иные факты и обстоятельства” (95, с. 317, 97, с. 517 та ін.), “те или иные фактические данные” (96, с. 28 та ін.), “будь-які фактичні дані” (98, с. 235; 99, с. 71, 72; 106, с. 29-30; 270, с. 28-29 та ін.), „фактические данные” (109, с. 12; 269, с. 42-43 та ін.), „певні фактичні дані” (271, с. 72 та ін.), „будь-які відомості про факти у цілому чи їх окремі сторони” (187 та ін.) тощо.

Оскільки необґрунтованість вказаних словосполучень вже була піддана аналізу при розгляді суто доказової концепції доказів (див. розд. 1.1), і щоб позначити спадкоємність обох концепцій доказів, зараз більш правильним було б запозичити вже остаточний варіант розв’язання даної проблеми, уточнивши тут лише більш широке значення антикримінальної інформації взагалі та кожного з її різновидів: „будь-які відомості про факти (внутрішні чи зовнішні прояви подій, явищ, дій людей, речових джерел) у цілому чи їх окремі сторони, що мають значення для якісного, ефективного і раціонального ведення боротьби з певним злочином²¹ та отримані від особистих і за допомогою речових джерел”.

Але і тут варто все ж таки додатково уточнити більш широку значимість антикримінальної інформації саме „для ефективного і раціонального ведення боротьби зі злочинами”, оскільки „правильне вирішення справи” вже не може охопити всі аспекти (слідчі, судові та експертні ситуації) використання орієнтовної інформації.

З урахуванням викладених застережень, **другий підхід до розуміння інформаційної концепції доказів** може бути представлений таким удосконаленим текстом:

„Будь-які відомості про факти (внутрішні чи зовнішні прояви подій, явищ, дій людей, речових джерел) у цілому чи їх окремі сторони, що мають значення для ефективного і раціонального ведення боротьби зі злочинами та отримані від особистих і за

²¹При визначенні доказів за суто доказовою концепцією у даному відношенні фігурувало лише правильне вирішення справи (див. розд. 1.1), що є частковим завданням щодо правильного, ефективного і раціонального ведення боротьби з певним злочином (191). При цьому антикримінальна інформація за своєю суттю є конкретизованою і її використання має сенс лише у контексті боротьби з певним злочином чи певною групою злочинів, а не зі злочинами взагалі.

допомогою речових джерел, є **антикримінальною інформацією**, яка в залежності від характеру методики отримання поділяється на:

а) **криміналістичну інформацію**, коли для отримання аналогічних відомостей були застосовані складові частини гласної методики боротьби зі злочинами;

б) **ордистичну інформацію**, якщо такого роду відомості були отримані застосуванням складових частин негласної методики боротьби зі злочинами.

У свою чергу, **криміналістична інформація за нормативно-правовим порядком отримання** поділяється на:

а) **доказову інформацію**, тобто аналогічні відомості, отримання яких про-ходило у відповідності із вимогами чинного КПК України;

б) **орієнтовну інформацію**, якщо такого роду відомості були отримані із порушенням вимог КПК України або й взагалі у позапроцесуальній діяльності”.

Становленню третього перспективного підходу до розуміння інформаційної концепції доказів сприяв поетапний розвиток нормативно-правової регламентації ордистичної діяльності по боротьбі зі злочинами (98, с. 231-235; 99, с. 33-38, 70-71; 100, с. 51-56, 286-287; 106, с. 65-66; 107, с. 3; 108, с. 5-8, 11; 109, с. 5-11; 110, с. 119-123; 185, с. 81-82; 190; 269, с. 41-42; 270, с. 64-65 та ін.), що, врешті решт, мало завершитися прийняттям внутрішнього і міжнародного Ордисто-регламентного кодексу (див. розд. 3.3) і, у свою чергу, давало б підстави до принципово нового розуміння проблем доказування і, звичайно, до формування і розвитку **третього перспективного бачення інформаційної концепції доказів**.

Третій підхід, як і попередній, також мав поетапний розвиток і різні тестові варіації (99, с. 70-72; 100, с. 286-289; 106, с. 29-30; 107, с. 3; 108, с. 10-11; 109, с. 12-13; 269, с. 42-43; 271, с. 72 та ін.), але з урахуванням викладеного міг би бути підданий подальшому удосконаленню і, врешті-решт, виглядати таким чином:

„Будь-які відомості про факти (внутрішні чи зовнішні прояви подій, явищ, дій людей, речових джерел) у цілому чи їх окремі сторони, що мають значення для якісного, ефективного і раціонального ведення боротьби зі злочинами та отримані від особистих і за допомогою речових джерел, є **антикримінальною інформацією**, яка в залежності від характеру методики отримання має поділятися на:

Особисті і речові джерела антикримінальної інформації
а) **криміналістичну (пряму, непряму) інформацію**, коли для отримання аналогічних відомостей були застосовані складові частини гласної методики боротьби зі злочинами;

б) **негласну (пряму, непряму) інформацію**, якщо такого роду відомості були отримані застосуванням складових частин негласної методики боротьби зі злочинами.

У свою чергу, **криміналістична (пряма, непряма) інформація за нормативно-правовим порядком отримання** поділяється на:

1) **Прямі і непрямі основні докази (інформація)**, тобто коли криміналістична інформація була отримана у передбаченому чинним КПК України порядку.

2) **Пряма і непряма орієнтовна інформація**, коли отримання криміналістичної інформації проходило з порушенням вимог чинного КПК України чи взагалі у позапроцесуальній діяльності.

Різновидами **ордистичної (прямої, непрямої) інформації** за даним підходом мають стати:

1) **Прямі і непрямі допоміжні докази**, якщо негласна інформація була отримана із дотриманням вимог Ордісто-регламентного кодексу України чи Міжнародного ордісто-регламентного кодексу.

2) **Порочна (хибна) інформація**, якщо пряма чи непряма негласна інформація була отримана із порушенням вимог вказаних кодексів”.

При цьому викладений у літературі поступовий розвиток принципу оцінки і використання доказів (99, с. 73; 100, с. 289; 106, с. 30; 108, с. 11; 109, с. 13; 191, с. 49; 269, с. 43 та ін.) доцільно удосконалити у контексті вимог чинного законодавства (див. розд. 3.1, 3.2, 3.3) наступним чином. Рішення слідчого, прокурора, судді або іншого уповноваженого на це співробітника антиделіктного органу, що у контексті боротьби зі злочинами порушує або обмежує права і свободи громадянина, має ґрунтуватися у відповідності з їх внутрішнім переконанням на всебічному, повному та об’єктивному розгляді всіх обставин і матеріалів і належної оцінки основних і допоміжних доказів як прямих, так і непрямих у сукупності, без надання певним доказам наперед встановленої сили.

Випадки використання орієнтуючої інформації мають бути обмежені оцінкою доказів або інших видів антикримінальної інформації і цілями забезпечення якісного, раціонального та ефективного ведення боротьби з певним злочином, роботи з джерелами цієї інформації. У той же час дії з отримання порочної (хибної) інформації доцільно визнати суспільно небезпечними, а використання цієї інформації у боротьбі зі злочинами з будь-якою метою – заборонити (191).

З існуючих у літературі інших варіацій інформаційної концепції доказів варто зупинитися лише на двох крайніх точках зору – надто широкого (П.Д.Біленчук, О.П.Дубовий, М.В.Салтевський і П.Ю.Тимошенко) (23, с. 114-116) і невиправдано вузького (Д.І.Сулейманов) (258, с. 22, 30) розуміння даної проблеми, оскільки всі інші варіанти (14, с. 457-463; 15; 42; 78; 111, с. 194-200; 120; 145, с. 47-48; 171; 235, с. 114-115; 258, с. 24, 36; 143; 232-233; 263, с. 81-94; 103-113; 272, с. 360-362; 273, с. 254-258; 274, с. 219-220; 279, с. 20-25 та ін.), у принципі, не відрізняються від викладеного вище першого підходу і, головне, як вбачається, значно поступаються другому і третьому з підходів.

Так, П.Д.Біленчук, О.П.Дубовий, М.В.Салтевський і П.Ю.Тимошенко вважають за необхідне надати визначення юридичній, криміналістичній, доказовій, орієнтуючій, процесуальній, непроцесуальній і, нарешті, оперативній інформації, не вказуючи при цьому їх співвідношення і навіть визначаючи деякі з них однаково (23, с. 115-116). Від такого надто широкого і заплутаного розуміння інформаційної концепції доказів не вбачається великої користі і стає більш зрозумілою інша протилежна крайня позиція.

Наприклад, Д.І.Сулейманов у докторській дисертації “Концептуальные основы использования информации при раскрытии преступлений” дійшов висновку про те, що інформація не може бути криміналістичною чи бухгалтерською, оскільки характеризує не злочини, а події, і тому інформація може мати криміналістичне значення, якщо містить дані, направлені на встановлення наявності чи відсутності події злочину (258, с. 21-22). Тому пропонується таку інформацію іменувати криміналістично значущою інформацією (258, с. 22), що знайшло у літературі підтримку окремих авторів (274, с. 219-220 та ін.), у тому числі й у вигляді дещо зміненого і ще менш точного словосполучення „кримінально значуща інформація” (79, с. 10 та ін.). Але ж останнє із словосполучень може бути пов’язано з боротьбою лише із злочинами, у той час як перспективні завдання криміналістики, а звідси й криміналістична інформація, мають бути поширені до боротьби зі всіма правопорушеннями (271, с. 95-103).

У даному випадку доцільно підкреслити, що поняття криміналістично значущої інформації, на думку Д.І.Сулейманова, „неразрывно связано с понятиями криминалистической характеристики и криминалистической характеристики преступлений” (258, с. 18).

З огляду на це, можна зрозуміти, чому сформульоване вказаним автором поняття криміналістично значущої інформації як

Особисті і речові джерела антикримінальної інформації „получаемая и используемая в процессе раскрытия преступления логическая информация, которая адекватно отображает явления и процессы природы, общества и мышления” (258, с. 22), виглядає загальним і відірваним від тих сутнісних ознак інформації, які відображають її юридично-інформаційну природу (див. розд. 1.1).

По-друге, у даному визначенні криміналістичною інформацією є лише та, яка адекватно відображає певні об'єкти, у той час як практиці відомі чисельні випадки, коли саме неадекватність сприйняття потерпілим чи підозрюваним оточуючого середовища допомагає встановити ті чи інші елементи суб'єктивної сторони події злочину або оцінити показання цих осіб чи очевидця та з'ясувати багато інших суб'єктивно інтерпретованих відомостей, що можуть мати значення для правильного вирішення справи (якісного, ефективного і раціонального ведення боротьби зі злочинами) (181).

У цьому відношенні Д.І.Сулейманов наголошує на тому, що „криміналістически значимая информация по своей природе идеальна” (258, с. 24), а “источник криміналістически значимой информации всегда материален, даже если сведения о происшедшем событии хранятся в памяти человека” (258, с. 237). То як же у такому разі можна антикримінальну інформацію визнавати лише адекватною? Звичайно, до максимальної об'єктивізації антикримінальної інформації треба прагнути завжди. Але й випадки неадекватності антикримінальної інформації можуть самі по собі мати значення для правильного вирішення справи (якісного, ефективного і раціонального ведення боротьби зі злочинами).

По-третє, запропоноване Д.І.Сулеймановим визначення криміналістично значущої інформації пов'язується лише із розкриттям злочину, хоча боротьба зі злочинами містить в собі фактично значно більше стадій. Зокрема, Ю.Т.Ткач у кандидатській дисертації „Поняття і системно-структурна будова криміналістики” обґрунтував наявність у цьому відношенні виявлення, припинення, розкриття і досудового розслідування злочинів, судового (слідчого) розв'язання кримінальної справи, виконання судового (слідчого) рішення, проведення роботи з особами протягом дії строку судимості та здійснення інших заходів із попередження злочинів (271, с. 58). Причому на всіх вказаних стадіях боротьби зі злочинами застосовуються як криміналістичні (гласні), так й ординістичні (негласні) засоби і змінюється лише їх „доля участі” на тій чи іншій стадії. Використання криміналістичної та ординістичної інформації має поширюватися не тільки на розкриття, а й на всі без винятку стадії боротьби зі злочинами.

Вчетверте, словосполучення “криміналістически значимая информация” (258, с. 21-22), з однієї сторони, є поняттям тотожнім словосполученню “криміналістична інформація”, оскільки в обох випадках мається на увазі, що певні відомості мають значення для боротьби зі злочинами. З іншої сторони, поняття криміналістично значущої інформації віддзеркалює більше початковий, тобто перший (92, с. 168-169, 97, с. 516-517; 258, с. 24, 36; 143; 232-233 та ін.), ніж наступні (98, с. 15-16; 99, с. 68-74; 100, с. 284-289; 101, с. 119-132; 102, с. 125-126; 107, с. 3-4; 108, с. 10-11; 109, с. 12-13 та ін.) етапи розвитку інформаційної концепції доказів.

Чіткого видового поділу криміналістично значущої інформації у дисертації Д.І.Сулейманов не наводить, і про це можна приблизно дізнатися з узагальнюючого аналізу даної роботи, коли в одному місці непрямо через “процессуальные и непроцессуальные формы поиска источников криминалистически значимой информации” (258, с. 143) можна зрозуміти, що інформація також поділяється на процесуальну (доказову) і позапроцесуальну (орієнтовну) (258, с. 144).

В іншому місці дисертаційної роботи говориться про те, що шляхом проведення комбінації так званих оперативно-розшукових заходів і слідчих дій може бути отримана стратегічна інформація, тактична інформація, у тому числі оціночна оперативно-розшукова інформація, і, нарешті, оперативно-розшукова інформація, яка є наслідком проведення “обеспечивающих” или “сопровождающих” оперативно-розыскных мероприятий” (258, с. 232-233).

З урахуванням викладеного, можна дійти висновку, що не треба ні придумувати значну, не пов’язану між собою і ненаповнену належним змістом, кількість різновидів інформації, ні відмежуватися від другого і, особливо, третього підходу до розуміння інформаційної концепції доказів, тобто юридично та інформаційно обґрунтованого і логічно структуризованого видового поділу антикримінальної інформації.